

גליון שיחת חברים מימי הנחל

יו"ר ע"י
איחוד האברכים הצעירים דחסידי ברסלב ירושלים
שע"י "מורשת הנחל"

גליון ב' ערב ר"ח אלול תשע"א

גליון ב'

נקודת החבר

שמעון דוב בהגאון מוהר"ם זצוק"ל בראנדסדארפער

סוד הירידה תכלית העליה

אנו עומדים עכשיו בשבע דנחמא אשר זה מורה לדרך מיוחד אך להתחזק נגד הבלבולים שמטרידו הבעל דבר תמיד, להראותו אך שהוא ניכשל תמיד פה ושם, והוא גרוע שבגרועים, וכמעט נהיה כגוים האלה ח"ו, ועצה ע"ז הוא ע"י שיסתכל על עצמו שהוא במצב ירידה ואעפ"כ זוכה בתוך מצבו הגריעה לעשות נקודות טובות.

והמכוערין ואין זוכה לצאת מהם, השיב לו רבינו בחכמתו-בפשיטות: אין לי עם מי לדבר כי כולו רע, ותיכף נתעורר האיש וענה ואמר הלא עם כל זה אני מתגבר לפעמים להמשיך את עצמי לקדושת ישראל, ענה לו רבינו הוא מעט דמעט (דהיינו שהוא רק מעט מהנקודות טובות שיש לך) ותיכף צוה לו רבינו שירגיל את עצמו לילך עם התורה אומרה, הרי שדיקא ע"י שאמר לו רבינו שהוא כלו רע, החיה את האיש והתחיל להרגיש מעט קדושת הנקודות טובות הנמצאים בו עדיין.

וכן האדם אצל עצמו כשרואה שמעשיו אינם עולים יפה ר"ל, צריך להפוך הדבר ויסתכל על עצמו מעבר השני היינו כאילו ח"ו כבר הוא גרוע לגמרי, וכנגד הגרוע והרע לגמרי בודאי ימצא גם בעצמו בעומק גריעתו כמה וכמה נקודות טובות ויחיה את עצמו על ידי זה.

וזה בחינת ירידה תכלית העליה דהיינו לא שצריך ח"ו ירידה משמעותית כדי לעלות לדרגה יותר גבוה, אלא ע"י שמסתכל על עצמו בירידה כלומר מעבר השני כאילו ח"ו כבר הוא גרוע לגמרי, יש לו מזה עליה שכנגד הגרוע והרע שבו בודאי ימצא גם בעצמו בעומק גריעתו כמה וכמה נקודות טובות ויקבל חיות על להבא.

ולפי זה אפשר להבין מה שצוה רבינו לילך עם התורה אומרה, כי לכאורה איך אפשר להחיות את עצמו בנקודות טובות, האם לזה תקוותו שיעבוד את השי"ת קרח כאן וקרח כאן, שלמד חמש דקות תחת יום שלם של תורה ועבודת השי"ת, אלא דבאמת אין שמחים בהנקודות שעשה ולהסתפק בהם כי אור ה' הוא בלי סוף וגבול, אלא מקור השמחה נובע על ההתקרבותו להשי"ת שאפילו בעומק גריעתו זכה לעשות איזה נקודות טובות, וזה מורה שעדיין ה' איתו ואצלו, וכן רואה עוד ועוד נקודות עד שרואה את עצמו בהחלט לאדם אחר ממה שחשב, ובוה צריך לחיות תמיד לראות איך שעדיין מקושרים להשי"ת עם הנקודות טובות.

(עפ"י לקריה ראשית הגו' ד')

וכפי שמוהרנ"ת כתב כי לכאורה תמוה איך שקודם תשעה באב שהוא קודם עיקר חרבן בית המקדש מתאבלין הרבה, ובתשעה באב מתאבלין מאוד ואין מניחין תפילין, ובמנחה של תשעה באב שאז היה עיקר החרבן אז דיקא מתחיל המתקה ומניחין טלית ותפילין, ופוסקין מלהתאבל תיכף אחר תשעה באב, והיה מהראוי שלא להניח תפילין דיקא במנחה ולנהוג איזה ימים אבלות אחר גמור החרבן שהיה בתשעה באב, ומדוע תקנו חז"ל להפך.

ומבאר כי הבית המקדש הוא 'תפארת ישראל', וכשגברו עונות ישראל נחשך אור בית המקדש, וכל מה שגברו העונות ישראל יותר ונתמעטו הזכויות, נתמעט נחשך אור קדשת הבית המקדש, עד שגרמו שיהיה נחרב לגמרי שאז נאמר "השליך משמים ארץ תפארת ישראל", כאלו ח"ו נתבטל ההתפארות שהיה

מתפאר בישראל במעשיהם הטובים, וכמו שסברו באמות השונאים ואמרו: "הנה ככל הגוים בית יהודה", אבל תיכף ומיד שאמרו זאת, נתגלה ונתראה גודל עוצם החילוק שבין הגוים לבית יהודה, איך שנמצאים עדיין בישראל כמה נקודות טובות וכמה מעלות רבות כנגד הגוים, ולכן מתחיל ההמתקה דיקא בתשעה באב לעת מנחה בשיא התגברות הדינים ומניחין טלית ותפילין, שאז נתגלה ונתראה המעלות טובות לישראל כנגד העכו"ם, ומנחמים אותנו הרבה בשבע דנחמא.

מספר מוהרנ"ת: שקבל אחד לפני רבינו על ריבוי מעשיו הרעים

דבר האיחוד

אנו אוהזים כבר ביד הגליון השני ברוך הוא וברוך שמו.

התגובות לא מפסיקים להפתיע, לחמם, לאחד ולחזק. ידענו גם ידענו כמה נצרך ענין ה'אחדות', אך זאת לא ידענו כמה זה באמת ישיפע, ועוד כל כך מהר...

כעת נתגלה לנו יותר עומק כוונתו של רבינו הק' בהתבטאו על מוהרנ"ת, ש'לולא הוא - לא היה נשאר דף שמות' (וואלט קיין בלעטל שמות נישט געבליבן), הביטו וראו כמה יכול לפעול 'דף' אחד...

אכן 'העולם יתמהו על האחדות שיש בין אנשי'...

העורך

סיפורי התקרבות

במקור זה נביא בעזה"ת 'ספורי התקרבות' ממקורבים חדשים גם ישנים, ואנו תפילה שנוכה כולנו להיכנס יחדיו ב'חדר של רבינו' ולקיים את כל אשר יצוה בתמימות.

בעזרת ה' אכתוב את 'סיפור ההתקרבות' שלי.

קודם כל דבר אפתח את פי להודות לא-ל במרומים על רוב חסדיו ונפלאותיו המרובים, שזיכני להתוודע לאור הגדול הזה אור צח ומצוחצח רבינו הקדוש הנחל נובע מקור חכמה זיע"א, עד הנה עזרונו רחמינו ובקשתי מאתו אל תעזבני ה' אלקי לנצח אמן !

והסיפור הוא כך : שמשבב כל הסיבות סיבב שאחי הגדול התקרב לברסלב מיד אחר שנכנס לעול תורה ומצוות, ואז ראיתי עליו הרבה שינויים לטובה בעבודת ה' בכלליות ולא הבנתי מה הסיבה לכך, וכעבור שנה מאז נכנסתי גם אנכי לעול תורה ומצוות התחיל אחי לדבר עמי מרבינו מעצותיו ודרכיו הנפלאים, אך הייתי רחוק מכל ענין רבינו מאוד ולא נכנסו בלבי כלל הדיבורים שדיבר אלי, אבל השי"ת ריחם על נשמתו הדלה והעלוכה ורצה בתיקוני, ובהשגחה פרטית נפלא מאוד סיבב עמי שאתקרב לאור האורות הצדיק היחיד שבדור הזה, המתקן כל נשמות ישראל ובפרט למתקרבים אליו, אשר בלעדי אין אנו יכולים להגיע לתכליתנו הנצחית ומעשה שהיה כך היה :

באותו הזמן נסעו הורי לחו"ל, ואז התקיים 'שבת התאחדות' לכלל הבחורים דחסידי ברסלב באתרא קדישא מירון לשבות בצוותא אצל התנא האלוקי רשב"י זיע"א, אחי כבר היה אצל הבחורים כאחד מן המניין והוא ביקש ממני להצטרף לנסיעה. אני לא היה לי חשק לזה כי הייתי רחוק מכל ענין ברסלב כנ"ל, אך הוא אמר לי שאני מוכרח לנסוע כי לא יהיה לי איפה להיות בשבת כי הורי נסעו כנ"ל, כך הרבה עלי דברים עד שלא היה לי ברירה ואמרתי לו שבעזה"ת אצטרף אותו לנסיעה.

ביום השישי ה' לחודש אדר ב' נסעתי ביחד עם הבחורים לעבר ציון המצוינות של רשב"י זיע"א. באמצע הדרך ירדו לציון של חבקוק הנביא, ומה אומר? כואת לא ראיתי מימי, כזה תיקון הכללי, עם כזה התעוררות וכוה 'ברען'... אחר כך יצאו כולם לריקוד גדול שממש הוצאני מכלי ושאילתי לאחי: מה פירוש של השמחה הזאת? ואז לא ידעתי מהאי רוחא דנשיב בשית פירקין דידין ודרגלין.

במירון נתעוררתי מאוד מדיבוריו של הרה"ח ר' נתן ליברמנש שליט"א, מהומירות והיגונים וכו'. אחרי הסעודה הכריזו שמי שרוצה ילך לישון ויעוררו אותו בחצות, ואילו שבדעתם להשאיר ער ישבו עמם ב'שבת-אחים' ובאותו מעמד סיפר ר' יעקב ברבר איך הוא התקרב לברסלב, ואח"כ התחיל לשיר ניגוני פורים וכו'. לפנות בוקר התאספו כולנו בהיכל ציון ר' אלעזר ברשבי" ושרו זמירות הבוקר והתעוררתי מזה מאוד מאוד בלי שיעור, ואח"כ התפללו שחרית בהתלהבות נפלא כראוי לבחורים הנקראים ע"ש רביה"ק שאמר "גאר מיין זאך איז תפילה". ובסעודה שלישית דיבר ר' נתן ליברמנש מתורה י' מענין מרדכי ואסתר ופורים.

כך עבר עלי השבת בהתרוממות ובהתעוררות גדול, והתנוצץ לי אז אור רבינו הק', בראותי את עבודת ה' שיש בין אנשיו, האחדות והשמחה, התפילות והקימת חצות, שעד אז חשבתי שזה שייך רק ליחיד סגולה, אמנם אז ראיתי שזה שייך לכל אחד ואחד. והכל בכח רבינו הק' אשר אורו הוזר מאיר על אנשיו הדבוקים ומקורבים אליו, ומאז התחיל אחי לדבר עמי ביתר שאת וביתר עז דיבורים מרבינו הק', ולבי היה כבר פתוח לכל הדיבורים, וכך מעט מעט התקרבותי יותר ויותר לרבינו, והתחלתי לבוא

לסעודה שלישית בבית מדרשינו לאכול בצוותא עם הבחורים, וככה עבר עלי קיץ תשנ"ו. בתחילת חורף תשנ"ח התחלתי לבא ל'חבורות' בליל שישי והייתי שם כל שנת תשנ"ח.

ומה שעבר עלי מיום שהתקרבותי לרבינו, אי אפשר לספר כלל וכלל. ורק זה - היינו, ההתקרבות לרבינו - החזיק אותי בכל המצבים. והעיקר מה שחזק אותי ולא נתן לי ליפול לגמרי, היה "עצת ההתבודדות". שב"ה הקב"ה האיר לי אז גדולת נוראות העצה הזאת, והיה לי הרגשה נפלאה בזה. וכל מה שעבר עלי, הכל כאשר לכל, סיפרתי לה' ושפכתי לפניו כל לבי, כאשר הורנו רבינו הק'. וזה מה שנתן לי כוחות ברזל להמשיך בעבודתי, ולא להשגיח על כל מה שעובר עלי.

ואפשר לומר שאמנם לא היו לי מניעות להתקרב לרבינו, כאשר ידוע ורגיל בעולם. כגון: מצד ההורים, או מצד החברים וכיו"ב. אבל מניעות המה היה לי הרבה. והעיקר הוא החלישות הדעת והירידות והנפילות שהיו לי בתחילת התקרבותי. ובפרט, בעצם האמונה בצדיק היו לי הרבה בלבולים. ומה שנשאר לי לפליטה, היה רק העצה הזאת אשר היתה בעבורי אי-מבטחים בתוך הים הסוער, ושם בתוך ההתבודדות, הכנסתי כל אלו הבלבולים וביקשתי עליהם; שיהיה לי אמונה בצדיק, ושאוכל לעלות ממצולות ים לאור גדול.

במאמר המוסגר אציין דבר נחוץ לכל ה'מתחילים' בעצת ההתבודדות: שבאמת אז בתחילת התקרבותי היו לי 'מוחין גבוהים', והתחלתי מיד ב"שעה" התבודדות, ובתפילה הרגשתי תענוג נפלא בזה, אבל לא היו לי כלים לכך. וכך, ביום בהיר אחד, נפלתי מכל זה. כי איבדתי את המוחין והחשק והדיבורים, ולהתבודד שעה שלימה בלי דיבורים לא יכולתי. ומחמת זה נפלתי מכל העסק של ההתבודדות ה"י. עד שבהשגחה פרטית נכנסתי לשיבת ברסלב, כדלהלן, ושם שמעתי שיעורים מפי הר"ר נתן שפירא שליט"א על ענין ההתבודדות, ודיבר על ענין זה שאי אפשר בשופ"א להתחיל עם 'שעה', רק עם חמש דקות, ולהתמיד בזה זמן-מה, עד שיוכל לקבוע עצמו בעצה קדושה זו, ולעלות מדרגא לדרגא. וכך עשיתי: התחלתי עם 5 דקות ובהדרגה עליתי והרחבתי והארכתי את ההתבודדות...

על ראש השנה תשנ"ט זכיתי ברוב רחמינו וחסדיו של השי"ת לנסוע לאומן לציון הק' של רבינו קודש הקדשים הנגמ"ח זיע"א, ולהסתופף בקיבוץ הק' של אנשי שלומינו המתקבצים ובאים אליו על ר"ה,

והשתלשלות ענין הנסיעה, יש בזה הרבה לספר, על כל מיני השגחות פרטיות שהיו לי בזה, ואכמ"ל. רק זאת אציין שנסייעתי בזה הפעם הראשונה לאומן היה בדרך נס והשגחה נפלאה ביותר. וה' יודע כמה ניסים גלויים ונסתרים עשה לי אז. וזה היה סיבה מאתו יתברך שעי"ז אכנס לשיבת הק' ישיבת 'ברסלב' בעיר בני ברק. והענין היה שר"ה חל אז ביום שני והייתי צריך לנסוע ביום חמישי וה' עשה שהקדימו לי נסיעתי ליום רביעי וזה היה מוקדם מאד מצד הישיבה בה למדתי וכשחזרתי מאומן לא הרשו לי לחזור לישיבה ואז קבלו אותי לישיבת ברסלב, ושם קניתי את עיקר חסידות ברסלב.

השי"ת ריחם עלי שאזכר להתבטל כליל לרבינו הק', ולהיות 'אפוי בלבו' לילך בדרכיו ועצותיו הקדושים עדי נוכח לבוא לתכליתי הנצחית ולתיקון נשמתו בקרוב אמן.

ח.צ.

עלה לתרופה

מאת אחד האברכים

בחגיגת דינים אינם מוזיקים לה, אדרבא, על ידי זה דיקא הוא ממתיק כל הדינים בשרשן ומוציא ממנה כל החיצים ששורקו לה ורופא אותה".

הבנת?

החיצים הראשונים, שירה המלך האכזר, הם חיצים קשים ומרים הגורמים לבת מלכה ליפול חלשות, ואף למות רח"ל. אבל כשהצדיק בא לרפא אותה, יורה גם הוא בה חיצים, אבל חיצים אלו אינם מוזיקים, רק אדרבא, על ידם דיקא הוא יכול להוציא ממנה את החיצים של המלך האכזר! ומדוע זה הולך כך? כי דינים אי אפשר להמתיק בשרשם!

אני משער שהדברים לא מובנים לך בדיוק, מה זה אומר. מה הכוונה שממתקים את הדין / את החיצים בשרשם. מה החילוק בין החיצים של המלך האכזר ובין החיצים של הצדיק שמרפא אותה.

ובכן, אנסה להסביר לך את הדבר כקטנות הבנת:

בוא נגיד לדוגמא שה"חיצים" של המלך האכזר שבהם הוא רוצה להרוג אותנו, הם חיצים של "כבדות וחלישות הדעת", או יותר גרוע; "עצבות ומרה שחורה" [בחרתי בדוגמא זאת דווקא, כי כך מוכח מתוך המעשה, שהחיצים הם חיצים של עצבות ומרה שחורה, והרגשת ניתוק מהש"י. כי הרי הרפואה שלהם זה "עשרה מיני נגינה", שעניינם הוא ששון ושמחה והרגשת חיבור להש"י].

והחיצים אלו נורו בנו לאלפים ולמאות [ע"פגמי הברית, הבאים מהקלי' ששמה על שם היללה והעצבות], והתוצאות ניכרות: אין לנו כח, אין לנו חיות, אין לנו זרם של ששון ושמחה כמו שראוי לבת מלכה כמותנו...

ועכשיו בא הצדיק ורוצה לרפאות אותנו. איך הוא עושה זאת? - גם הוא יורה בנו חיצים הדומים לחיצים הראשונים. חיצים של "כבדות וחלישות הדעת" או "עצבות ומרה שחורה", אך מטרתם של אלו החיצים היא לא להרוג אלא לרפאות.

החיצים הללו, מטרתם שייכנסו בנו, ושם ילמד אותנו הצדיק איך להתנהג ולא לעזוב. ואז ממילא מתבטלים החיצים הקודמים שירה בנו המלך האכזר.

אתן לך דוגמא נפלאה לכך:

הדבר דומה ל"חיסון" שנהוג לתת היום לתינוקות ומבוגרים. מהו החיסון? החיסון הוא שמזריקים לתוך הגוף של המחוסן את אותם החיידקים של המחלה, רק במינון המתאים, מינון שהגוף יכול להתמודד איתם ולמגר אותם. ואז, אחרי שהגוף כבר היו לו את החיידקים האלו והתגבר עליהם, האדם מחוסן ממחלה זו. וגם אם תתקוף אותו המחלה עצמה בכל תוקפה, יש כח לגוף שלו להילחם איתה ולמגר אותה.

עוד דוגמא נפלאה:

הדבר דומה לחיילים בצבא [לא הציוני ח"ו] שעושים אימונים ותרגילים, ובאחד התרגילים מכניסים אותם בתוך בנין ששורץ מחבלים [מדומים] האורבים על נפשם, ועליהם להוציא משם שבוי... ואז, אם באמת יצליחו בתרגיל, הרי שסרה מעליהם גם הסכנה של מחבלים אמיתיים...

הבנת?

גם אנחנו יורה בנו הצדיק "עצבות ומרה שחורה", אך המטרה שלה היא

הגיע אלינו מכתב מאחד האברכים, שכתב להבירו לחזקו בעבודת ה' וראינו לנכון לפרסמו כאן לתועלת האברכים.

יום ראשון לסדר "ראה" מנחם-אב תשע"א

ליצחק יקירי!

אני יושב כעת בסלון ביתי, אחה"צ, ורוצה לכתוב לך כמה מילים. כי כשאני כותב אליך, אני כותב אלי. מאחר שהבעיות והפתרונות של שנינו, נובעים ממקום אחד, מאותו נהר המטהר מכל הכתמים. ויה"ר שאכתוב את המילים הנכונות, שייכנסו ללבי ולבך ויאירו אותו באור האמונה והשמחה, אור הנחל נובע מקור חכמה.

אתה ודאי מכיר את המעשה מהשבעה בעטלערס, ומה שמסופר שם על הבעטלער בלי ידיים, שיועד להוציא את כל העשרה מיני חיצים מהבת מלכה, אשר ירה בה המלך האכזר, ולרפאות אותה. ובכן, אם תסתכל שם בסיפור בעין פקוחה, תבחין בדבר מוזר, והוא:

כשהרבי מספר שם על הכח שיש לבעטלער להוציא את החיצים, הוא מספר שיש לו כח "לירות את החץ", ואחרי שהוא יורה את החץ - "לחזור ולהוציא אותה".

וכבר תמה על כך מוהרנ"ת בליקוטי הלכות (הלכות תולעים הלכה ד סעיף ז):

"ולכאורה קשה: למה הזכיר בהתפארותו זריקת החיצים שזרק חץ ומחזור? לא היה לו להזכיר כי אם מה שיכול להחזיר ולהוציא החיצים, שזה עיקר המעשה, שעל ידי זה הוא רופא את הבת מלכה, כי מוציא ממנה את כל החיצים שזרק בה המלך הנ"ל. אבל מה התועלת מזריקת החיצים, שמוזכר שיכול לזרק חצים ולהחזירם? הלא טוב יותר שלא יזרוק אותם כלל?".

הרי כאן במעשה זו בא רבינו לספר לנו על הכח שיש לבעטלער לרפאות את הבת מלכה הפצועה, הלא היא נשמתנו הק' הפצועה מרוב פגמים והרפתקאות. ואם כן, מה המקום לספר כאן שהבעטלער "יורה חיצים" ומוחזר אותם. הרי יריית החיצים היא עבודתו של המלך האכזר שרוצה להרוג אותנו?

ומוהרנ"ת עונה - תירוץ מבהיל:

"אף גם בחגיגת זריקת החיצים צריכים בשביל הרפואה, וזה סוד המתקת הדינים בשרשן. ועל כן אי אפשר להוציא החיצים שזרק בה המלך הנ"ל, כי אם על ידי שהוא יזרק בה חיצים ויחזירם, ועל ידי זה ממילא יוציא ויבטל כל החצים הרעים שזרק בה המלך הנ"ל".

שמעת מה מוהרנ"ת אומר? שמת לב?

מוהרנ"ת אומר כאן שחלק ממהלך הריפוי שהצדיק מרפא את הבת מלכה, הוא "יריית חיצים"! הצדיק יורה בנו חיצים, ואח"כ מוציא אותם יחד עם החיצים שזרק בנו המלך האכזר!

והוא מושיך ומסביר:

"כי החיצים של מלכות הרשעה הנ"ל, שהם התגברות הקליפות, כלם נמשכין מתקף הדינים בידוע, ואי אפשר להוציאם ולבטלם, כי אם על ידי המתקת הדינים, והדינים אי אפשר להמתיק כי אם בשרשן כנ"ל. ועל כן זה הפעל כח הנ"ל שעוסק ברפואת הבת מלכה הנ"ל, אי אפשר לו לרפאותה כי אם על ידי שהוא יזרק לה חיצים שהם בחינת שרש הדינים. אבל אלו החיצים

המשך בעמוד 6

לקדושים אשר בארץ

חקר קברי צדיקים בא"י

שמואל מאיר חשין

עבור חסידי ברסלב אין שום צורך להרחיב אודות מעלת ההשתטחות על קברי הצדיקים, לכולנו ידועים היטב דברי רבינו ומוהרנ"ת בנושא זה, גם ה"מעשה רב" שיש לנו מרבינו ומוהרנ"ת ושאר החסידים שעלו לארץ ישראל אשר ראשית דרכם היתה להשתטח על קברי הצדיקים הקדושים אשר בארץ המה, כמו כן ראינו בעינינו, וקנינו ויאמרו לנו, כמה מסרו נפשם אנשי שלומינו לדורותיהם עבור ההשתטחות על קברי הצדיקים, מהם שבילו שבועות וחדשים במירון וחירפו נפשם במשעולי הדרכים, בהרים תלולים ובשפת הצוקים, בכדי לזכות ולפקוד עוד קבר של תנא ואמורא. והדבר נמשך עד לימינו אנו, בפרט בימי ערב ראש חודש, או למשל בחודש אב, כאשר אברכים ובחורים, ואפילו זקני וחשובי אנ"ש, מכתתים רגליהם במרחבי הגליל העליון ושופכים צקון לבם במקומות הקדושים.

ואם כנים הדברים, הרי שמושנה חשיבות היא לנו לחקור ולחפש ולבדוק, היכן הם המקומות הקדושים, ובפרט לאחר שישנם כמה וכמה ציוני צדיקים שנפל בהם פולמוס, זה אומר בכה וזה אומר בכה. ובפרט לאחרונה שנתפרסם הספר היקר "מקומות קדושים וקברי צדיקים בגליל" מאת הרב ישראל מאיר גבאי והרב ישראל הרצברג, אשר שידד מערכות וחקר ודרש, והגיע למסקנות שונות בקשר לעשרות קברי צדיקים, ובחלק נכבד מהם כיוון אל האמת, מה גם שגילה גילויים חדשים, וחשף מקומות שהיו מכוסים וטמונים מאתנו עד לאחרונה.

אך דא עקא, שבכמה וכמה קברים, הגיע למסקנה שונה לגמרי מאשר מסורת לנו מאבותינו ורבותינו, ומדובר בקברים שיש להם מסורת ברורה של מאות שנים, כפי שנביא ונזכיר בעז"ה בסדרת המאמרים, וע"פ רוב בנקודות כאלה נשען על גבי דקדוקי לשון של ספרי המסעות העתיקים, ולא חל ולא חש כיצד יוצאת מתחת ידו מכשלה, למניעת השתטחות על הקבר האמיתי, כפי המקובל, ובמקום זאת להתפלל במקום חדש לגמרי, (הגם, שמסתמא בכל מקרה מדובר בקברי צדיקים).

אי לכך, שנסתי מתני להעלות ע"ג הכתב את מה שהעליתי במצודתי, לחזק ולאמת את המסורת המקובלת בידנו, ואיני אומר קבלו דעתי ח"ו, אלא כתב אני את רחשי ליבי כפי שיצא לי אחרי החיפוש והעיון בספרי המסעות ושמייעת עדויות מזקני ירושלים, ולאחר בדיקת השטח עצמו מכל הכיוונים האפשריים. ואדרבה, אם אזכה וע"י פרסום הדברים יבואו ויענו על הדברים באופן שיהיה ברור לאחד מן הצדדים, והיה זה שכרינו להעמיד האמת על מכונה.

סלע צבוע בכחול, לידו יציקת ביטון הסותמת פי מערה, ועל גבי מצבה קטנה מופיע מטעם וועד אהלי צדיקים של הרב גבאי כי כאן מקום קברו של רבי יוסי בן קיסמא. במרחק של כעשרים מטר משם לצד מערב, ישנם שרידי מערת קבורה, הצבועה גם היא בכחול, ועליה מופיע השלט מטעם הנ"ל "קבר רבי טרפון".

המקורות למיקום הזה מופיעים בהרחבה בספר "מקומות קדושים וקברי צדיקים בגליל", (ח"ב בפרק מירון), אין כאן המקום לצטט את כל המקורות, אציין רק את הציטוטים שהובילו לקביעה הזו.

בספר יחוס הצדיקים מופיע: "ונגבה (דרומית) לכפר, ר' יוסי

כל באי אתרא קדישא מירון הקבועים, יודעים על מערת קברו של התנא רבי יוסי בן קיסמא השוכנת בבקעה קטנה צפונית לחורבות בית הכנסת העתיק של רשב"י, ליד מתחם 'בני עקיבא'. הוועד להצלת קברי קדמונינו אף נקט יוזמה לפני כמה עשרות שנים, וגידר ושילט את המקום והעמידו לשם ולתפארת. במשך השנים אף נבנה גרם מדרגות מהודר המוליך מ"דרך בורמה" לעבר המערה ששוקקת חיים במשך כל השנה כולה.

מאידך גיסא, בעברו השני של כפר מירון, ליד הבנין הגדול של המקוה החדש בדרך מהדרין, ישנה דרך עפר עתיקה המוליכה לעבר הבקעה בה מצוי מעיין "מגידו". בתחילת דרך העפר, צמוד לגדר של מה שהיה אמור להיות "מלון הדר מירון", מצוי

בן קיסמא". הרי לנו שהקבר אמור להמצא דרומית לכפר, ולא מזרחית כפי שהוא מצויין בדרך בורמה.

בספר גלילות ארץ ישראל ומועתק בשבחי ירושלים: "מירון, בשדה שלושה ציונים, והם ר' יוסי בן קיסמא, ור' בנימין בן יפת ור' יהודה בן בתירא עליהם השלום, ונקראים צדיקים של החיטים

על שם שהם באמצע השדה שזורעים חיטים, והתגורמים קוראים אותו גם כן, ואומרים שכשיש מלחמה בין שני הכפרים, כמשפטים, אין משמרים החיטים שלהם בבורות ובמערות אולי ישרפם השונאים, אלא מניחים אותם בסביבות הקברים ולא יגע בהם אדם לעולם" מכאן משמע שהקבר נמצא באמצע שדה מישור שם אפשר לזרוע חיטים. לטענת הרב הרצברג (עמ' 170) "השטח המגודר כיום כמתחם מלון הדר מירון הוא שטח המישור ששימש כקרקע לזריעת חיטים, זהו השטח היחיד בדרומה של מירון שמחמת השיפוע הקל שלו ניתן לגדל עליו תבואה עצי פרי וכרמים".

אך המקור "האולטימטיבי" עליו הוא נשען ביותר, הם דבריו של הגאון רבי משה באסולה

רבי משה באסולה היה מגדולי דורו ומפוסקי ההלכה, נולד באיטליה בשנת ר"מ, ונודע כאחד מגדולי המתירים לפרסם את ספר הזוהר הקדוש. בסוף שנת רפ"א ביקר בארץ ישראל והעלה את רשמיו ע"ג הכתב, בשנת שט"ז וזה לעלות להשתקע בעיר הקודש צפת, כשאת פניו מקבלים גדולי העיר ובהם רבינו הרמ"ק אשר "נשק ידיו והשתחוה לו". נפטר בשנת ש"כ בהיותו בן שמונים שנה. משקל יתר יש לתיאורו מסעו, שכן כפוסק הלכה דקדק בפרטים, ולמרות זאת לא נרתע להכנס לפרטים קטנים, וממנו תוצאות חיים כיום הזה כפי שנוכח בהמשך מאמרנו.

הכותב כך: "חזרתי למירון עם עשרה בני אדם שהיו קבועים אז ללכת בכל חודש להתפלל על מערת רשב"י ואז התפללת ג"כ על קבר ר' טרפון ועל קבר ר' יוסי בן קיסמא, שניהם למטה

מן ההר בשדה נכח פתח ביהכ"נ שבראש ההר ומשם נראה, ועל שניהם גל של אבנים לציון, אלא של ר' יוסי אילן גדול של שקדים באמצע הגל ובאמצע בין זה לזה כמאה אמה". לכאורה הרי ברור לנו שאכן, למטה מן ההר בשדה נוכח פתח ביהכ"נ (שהוא לשיטת הרב הרצברג מערת הרשב"י) שם הקברים, המרחק של מאה אמה אמנם אינו מדויק, אבל הוא קרוב למציאות שציין,

מערה מפוארת מאה אמה מזרחית לרבי יוסי, אולי רבי טרפון

רבי יוסי בן קיסמא כפי שציין הרב גבאי

ציון רבי יוסי בן קיסמא למרגלות גל האבנים הגדול

ישנם עוד הוכחות, למשל, מסדר המסע של הנוסעים שעלו דרך השביל העתיק הזה מהבקעה למטה, ועברו ליד הקברים, ולצורך זה הביא שם בספר מפה עתיקה בה מופיעה הדרך כ"מטרוקה", אך ברור לכל שאי אפשר לבנות ולשנות דברים מסדר כזה או אחר המופיעים בספרי המסעות, שברובם מצינים את המקומות ללא סדר מסויים, יש בידינו מאות דוגמאות לכך ואין כאן המקום להאריך בזה.

אך לצערי הרב, לאחר בדיקת השטח והמקורות כפי שהם מודפסים במקור, לא נותר לי אלא להביע את עניות דעתי, שאין לשנות ח"ו מהמקובל, ובוודאי מקום קברו של רבי יוסי בן קיסמא הוא ליד דרך בורמה כפי שציין הוועד להצלת קברי הקדמונים.

הנה, ההוכחה הראשונה של צד דרום, זה ניתן לכתוב רק למי שלא יודע היכן היה מקומה של מירון העתיקה, כי זאת לדעת שמקומה של מירון העתיקה היה במעלה ההר מעל המתחם של בני עקיבא (וחלק מהמתחם עצמו), כך שציון רבי יוסי בן קיסמא נמצא מזרחית דרומית לעיקרו של הכפר. חוץ מזה המילה "נגבה" אינה אמורה באופן חד משמעי לציון את כיוון דרום, ויתכן שהכוונה רק "באותו אזור".

ההוכחה השנייה אודות מקום של חיטים, תמוה הדבר מאד, הרי חיים אנו במירון ורואים מישורים גדולים הרבה יותר מאשר השטח ההוא של מלון הדר מירון, ואף אותו שטח עצמו ניתן לראות שהוא מלא סלעים גדולים ומערות קבורה רבות, וכמעט מן הנמנע להוליך שם מחרשה להרישת קרקע. מאידך

גיסא השטח ליד דרך בורמה בנוי כטראסות אחת מעל השניה ומתאימה מאוד לגידול חיטים, כמו כן ניתן להבין שהמקום מתאים לאחסנת החיטים, בעוד השטח של מלון הדר מירון פרוץ וגלוי ואי אפשר להבין את הלשון של "מניחים אותם בסביבות הקברים".

ועל כולנה ההוכחה מדברי רבי משה באסולה, שכאן הפך את הקערה על פיה, ובמקום להביא את מלוא הלשון של רבי משה באסולה, ממנו יוצאת מסקנה אחרת לגמרי מדבריו, בחר להביא רק את הסיום. לכן נעתיק את כל דברי רבי משה באסולה, (בהשמטת מה שאינו נוגע לנידון).

"מירון הוא מקום שמן וטוב ומעין מים טובים ואין דרים בו יהודים. שם ראיתי מערת ר' שמעון בן יוחי ובנו ע"ה, והיא סגורה אין מקום להכנס בה, ולמעלה על המערה שני ציורים יפים, זה כנגד זה, של רשב"י קודם מעט לצד חוץ. (= באותה תקופה עדיין לא נבנה הבנין שעל ציון הרשב"י והציורים היו באמצע השדה כפי שמשמעות כאן מדבריו) אח"כ הלכתי בשפוע ההר לצד מירון, שם מערת הלל הזקן ותלמידיו... אח"כ הלכתי על ההר שכנגד זה, שם שמאי ואשתו בראש ההר, בנין של אבנים גדולות מאד... ולמעלה בכפר יש בית הכנסת, עשאו רשב"י, עדיין קיים כל הצד שלפניה. (= ברור כי כוונתו לבית הכנסת העתיק ולא לציון הרשב"י) ואשוב ביום ההוא לעין זייתון...

מכאן ממשיך רבי משה באסולה את מסעו לירושלים ולסוריה, ואח"כ חוזר למירון, וזהו המשך דבריו שהובאו לעיל בהוכחות: "חזרתי למירון עם עשרה בני אדם שהיו קבועים אז ללכת בכל חודש להתפלל על מערת רשב"י ואז התפללתי ג"כ על קבר ר' טרפון ועל קבר ר' יוסי בן קסמא, שניהם למטה מן ההר בשדה נכח פתח בית הכנסת שבראש ההר ומשם נראה, ועל שניהם גל של אבנים לציון, אלא של ר' יוסי אילן גדול של שקדים באמצע הגל, ובאמצע בין זה לזה כמאה אמה".

אם כן איפה, נפל פיתא בבירא, "נוכח פתח בית הכנסת שבראש ההר" כוונתו בוודאי על בית הכנסת העתיק ולא על ציון הרשב"י,

"ומשם נראה" בוודאי הכוונה למערת רבי יוסי כפי שמצויינת כיום, שהרי מהמיקום החדש אין שום אפשרות טכנית לראות את בית הכנסת העתיק, ורק בקושי רב ובמאמץ ניתן להבחין בין העצים בקצהו המזרחי של בנין קבר הרשב"י, (שזו תוספת מאוחרת מאד ולא מזמן האריז"ל). כמו כן הציון המקובל הוא אכן בתווך של גל אבנים גדול (כפי שרואים בתמונות), ומכוסה צמחיה.

כעת נוסיף ונדגיש שהמסורת לגבי הציון בדרך בורמה היא עתיקה מאד, כפי שמציין רבי מנחם מנדל רובין מבלאזוב, חסיד נלהב שביקר בארץ ישראל בשנת תרמ"ט בכדי להשתתף בהילולת הרשב"י בל"ג בעומר, והעלה את קורותיו על הכתב בקונטרס בשם "מסע מירון".

"בטרם נטות צללי ערב הלכנו לתור ולראות את הכפר מירון מקום קודש הקדשים אשר שם רבין התנא רשב"י רובי תורתו עם תלמידיו הנוראים ובאנו אל מקום הבית הכנסת אשר עוד הפתח וחלון גדול חרות וחקוק במעשה צעצועים נראה כאשר עתה מחדש נעשה, והכל מאבנים גדולות וארוכות מאוד. משם ראינו בתוך הכפר מערות רבות, במערה אחד מהם נודע לנו כי שם קבר רבי יוסי בן קיסמא". והכוונה ברורה, וכפי שרואים במציאות גם בימינו מתוך השטח של בית הכנסת העתיק את כל המערות ליד רבי יוסי בן קיסמא.

בשולי הדברים נוסיף, היות ולפי רבי משה באסולה ועוד ספרי מסעות, קבר רבי טרפון אמור להיות במרחק מאה אמה מציון רבי יוסי בן קיסמא, הנה מצאתי דבר פלא בשטח, מצד ימין לרבי יוסי, במרחק של כחמישים מטר (מאה אמה!) מערה יפה ומקושטת, (סמוך למדרגות העולות מדרך בורמה, מצד ימין מיד עם תחילת העליה), ואם כן אולי זוהי מערת רבי טרפון.

ושוב, ניתן עוד להאריך כהנה וכהנה, אך הזמן קצר והגליון קצר מהשתרע. ומספיק במה שכתבנו לכל מי שישתכל בעין האמת. והשי"ת ינחנו בדבר אמת תמיד.

המשך מעמוד 3

ל'חסן' אותנו, ו'לחשל' אותנו! לא להרוג אותנו...

ומכאן נלמד שלא כל החיצים שיורים בנו הם חיצים שמטרתם להרוג ולחסל, אלא חלק גדול מהם הם חיצים של רפואה! ואם נלך עם רבינו - גם אם נראה לנו שגם הוא יורה בנו חיצים, כמעט כמו המלך האכזר רח"ל, לא נתבלבל, רק נמשיך עם ספריו ועצותיו, ובעיקר עם עצת השמחה ועשרת מיני הנגינה [לנגן ניגונים, לעסוק באמירת תהילים וליקוטי תפילות, למצוא את הטוב ולדון את עצמנו לכף זכות, וכו'], ואז - "יש ענין שנתהפך הכל לטובה!" "הכל" ממש, כולל החיצים עצמם...

יה"ר שנוכח לא להתבלבל ולא להיעצב, רק לאחוז באותו צדיק שיש

לו את העשרה מיני נגינה, ונגינותיו ננגן כל ימי חייו, אשר הם רפואתו ותקוותו לנצח נצחים, כי חדות ה' היא מעונו, ברוך יי לעולם אמן ואמן.

"דברי אביה [ידיד] אשר עוצם אהבתך ותשוקתך הטוב אלצוני לכתב לך עתה דברי אלה, ויעני מצפות להשם יתברך שתתנה נפשך בזה. און טאקי פארט האפ. כי תהלה לאל יש לנו אב זקן וכו', ויש לנו על מי לסמוך תהלה לאל. והכל הכל, הכל הכל, אף הכל בני אדם קוב בני איש. אבל חידושי תורה שקבלנו בדור הזה, חידושים אמתיים כאלה וכו', הם דברי אלהים חיים דבר אלוקינו אשר יקום לעולם, וקושטא קאי. נתן הנ"ל".

(עלים לתרופה)

מעט האברכים

לכבוד מארגני האיחוד, שלום וישע רב!

ברצוני לתאר מעט מצפונות לבי בגודל מעלת הדבר שהנכם מתעסקים בו.

הנה כולנו נוכחנו במו עינינו ברשימה של לא פחות מ-130 אברכים צעירים דרי ירושלים עיה"ק (המשתייכים לכלליות אנ"ש), וברור לכל מבין שהפעולות שיש כיום שעושים ביחד בעבודת ד', היא כאין וכאפס לעומת מה שאפשר לעשות, הלא רועה אחד לכולנו, ואנשים אחים אנחנו, וכל רצוננו להתקרב להשי"ת בדרך רביה"ק וע"פ עצותיו בדיבור חברים!

והנה ידוע שבכל מיני פעילויות בעבודת ד' ישנה שני מיני התקבצויות, האופן הכי מוכר הוא 'תשלום', הלומדים בכוללים, הקמים חצות, האומרים בכל יום תהילים וכו' וכו' דואגים לתת להם מלגה קבועה וכך הדבר מחזיק מעמד, יש הרבה לדון במעלות וחסרונות דרך זה, ואכמ"ל.

אבל יש דרך שניה שכו"ע מודו שעולה באיכות הרבה יותר, והיא, שאנשים מתארגנים לדבר מסויים שכולם רוצים ועושים משהו ביחד, ואזי הדבר נעשה באיכות פי כמה, מכיוון שכח אחד מעוניין בדבר ולא בשביל כסף, ודוגמאות לזה קיימות בלי סוף, וד"ל.

והנה אנחנו כ-130 אברכים – הננו גוש גדול ומאוחד היכול להוציא לפועל פעילויות רבות ביותר של עבודת ד' בצוותא חדא – מתוך רצון החברים, דוגמאות לזה לא חסרות: 'סעודת ר"ח' שאנ"ש עשו ממנה עסק גדול כידוע, נסיעה לפעמים לקברי צדיקים שהיה ג"כ מהעבודות הקבועות של אנ"ש, תפילת שחרית בצוותא בבתי הכנסת של אנ"ש-ולא ב'שטיבלאך', 'שבת התאחדות', הקמת שרשרת 'קיצה ב'חצות' למעוניינים ועוד ועוד, כרבות החברים כך גם ירבו הרעיונות...

ועל זה באתי לומר לכם, אשריכם שאתם בונים בסים ויסוד כדי שיוכלו להתחיל פעילויות רבות כנ"ל, וכעת שיש איזה שהוא גוף שאוחז קשר עם האברכים, כל אחד שיעלה בידו רעיון מתאים וירצה להוציא לפועל יוכל לפנות למארגנים ולהתחיל לפעול.

נ.ב.

הלא ידוע לכולנו המצב הכואב כיום עם ה'כשרות' באומן, הבה נהיה אנחנו חזקים, ונחליט כל אחד ואחד בלב: "מה שאני לא אוכל כאן בא" – לא אוכל באומן!" אם כאן אראה אחד שהוא 'חצי דתי' מוכר פלאפל ללא תעודה מוסמכת לא אקנה ממנו... ולא שונה דין אומן מדין א"י בענין האוכל! ואין להאריך כאן הרבה, ואיש לרעהו יאמר חזק.

ידידכם אברך מהשול

כבוד מוציא הגליון "מימי הנחל"
אחרי דרך מבא הברכה והשלום!

דבר אין בפי ובלשוני מילה, להודות לכם על הגליון הנפלא שאתם מפיצים, נקודות יקרות וחשובות העליתם בה שהנם נצרכים מאד, ובפרט אחרי שבירך אותנו רביז"ל ש'יעשה ממנו כיתות כיתות'...

ואין לי אלא לברך אתכם יה"ר שהדברים היוצאים מן הלב יהיו נכנסים אל הלב להתאחד כולנו כאחד, יחד להתחזק בדרכי רביה"ק, וכבר אמר ראבר"ן: "איננו יודעים כמה אנו מפסידים בגלל שאיננו באחדות" ומידה טובה מרובה כמה אנו יכולים לקבל מאורו של רביה"ק אם נהיה באחדות וכידוע ממוהרנ"ת שאור רביה"ק נתפס הרבה יותר על רבים ובמהרה נלך לקבל פני משיח צדקינו, אמן.

נ.ב.

נהנתי מאד מהמדור 'דיוק השמועה' ולמען אכן תהיה השמועה מדויק היטב ארשה לי להאיר שני הערות:

א. מה שתרגתם תיבת 'כלאפצ'ען' – לערבב, אינו נכון אלא התרגום המדויק הוא 'ללגום' – שלינגען, כלומר עדיף ללגום את התפילה היינו להתפלל במהירות מחוסר ישוב הדעת מחמת שלא שתה מקודם, מאשר ללגום את התה.

ב. ראיתי מאת ר' אליעזר בורשטיין הי"ו אמה שכתבתם שסיפר רלוז"צ שאנ"ש היו אומרים לאברך צעיר וכו', יותר מדויק הוא שרלוז"צ 'שמע איך שאברך אחד אומר לשני' כו'.

ידידכם דורש שלומכם

נ.א.

לכבוד מערכת "מימי הנחל-איחוד האברכים"
שלום וברכה!

שמחתי מאוד לראות גיליוניכם יוצא בהדרתו, ואמרתי בלבי שאין זמן יותר מתאים לזה כמו עכשיו שכלל ישראל מתאבל על החורבן וכידוע היה זה בגלל שנאת חנם, ובעבודתכם אתם מתקנים זאת וזה על ידי שאתם מכניסים אהבה בין אנשי הצדיק, וכמו שרביה"ק הזהיר אותנו ע"ז מאוד: "רצוני שתחזיקו עצמכם ביחד", ועוד אמר: "העולם יתמהו על האהבה שביניכם", וכמו שרשב"י אמר לחבראי "אנן בחביבותא תליא מילתא" ואמרו ע"ז אנ"ש 'אנ"ן ר"ת אנשי נחל נובע'.

ובכן אין לי פה להודות לכם, רק זאת אומר לכם חזקו ואמצו בעבודתכם כי אין שיעור ומעלה לפעולתכם כי בזה אתם עושים נחת רוח לרביה"ק, אבל כידוע שבכל עניני רבינו יש ע"ז מניעות עצומות לכן קבלו ממני ברכת הדיט, יה"ר שתשרה ברכה במעשי ידיכם, ותזכו להרבות פעלים לטובת האחדות בין אנ"ש ועי"ז נזכה לקרב הגאולה במהרה בימינו, ויקוים מאמר רביז"ל "מיין פייערל וועט שוין טלוען ביז משיח וועט קומען" חזקו ואמצו!

ברכה ח. ב. פ.

דיוק השמועה

נזכיר בקצרה, שמדור זה מיועד עבור שיחות מדויקות בלבד

וע"כ יופיעו בו שיחות שנשמעו בפירוש מקלטות של רלו"צ או מאנשים ששמעו בעצמם ממנו וזוכרים במדויק השיחה.

...

ראבר"ן אמר: "אברך שלא מתבודד, הבעל דבר לומד איתו מורה נבוכים" (-ספרי חקירה) בעל פה".

...

רבינו הקדוש אמר: "אם אדם יוצא מהדלת שלי בין איך זיך שוין מייאש' (אני כבר מיואש ממנו), אם הוא עוד מחזיק בידית לא אעזוב אותו".

...

רבינו הק' אמר: "שיש מפורסמים שיש להם שרוולים רחבים אבל ס'דורך געשמאלצן מיט אפיקורסות' (ספוג ומשומן עם אפיקורסות).

...

ישנה שיחה ידועה המופיעה ב'אבניה ברזל' (כוכבי אור הוצאת הקרן עמ' שפב') שמוהרנ"ת אמר שאנשים כשרים היו מרגישים ירידה בבין המצרים. אמר על זה רלו"צ שהשיחה היא חלקית, ויש לה המשך שאינו ידוע היום. היינו שזה לא כפשוטו שאם אדם הוא איש כשר צריך להיות לו ירידה בבין המצרים.

הודעה משמחת

בראש חודש אלול הבעל"ט
תתקיים בעזה"ט

"סעודת ראש חודש"
לכלל האברכים,

ביום שלישי א' דר"ח אלול

בשעה 2:00 בצהריים

(בעזרת נשים החדש)

בהשתתפות אחד מחשובי אנ"ש

אברך יקר!

אם עדיין אינך נמנה על משתתפי החבורות, הננו אליך בקריאה של חיבה! בוא והשתתף בגיבוש והאחדות שכבר החל בחבורות ונזכה לקבל ממך ותקבל ממנו חיות חדש בעבודת ד' והתקרבות לצדיק! בחר לך חבורה שבועית כלבבך!

חבורת יום א':

ב"שול" בבית צבי, אחר מעריב, באידיש, ע"י ר' ראובן שיף.
(לאברכים צעירים בני שנה שניה ושלישית)

חבורת יום ב':

בבית ר' אליעזר קירשבוים, אחר מעריב, באידיש, ע"י ר' שמעון צבי שפירא.

חבורת יום ג':

כל שבוע בבית א' מחברי החבורה, אחר מעריב, בלשח"ק, שיחת חברים ביחד.
פרטים: ר' חיים צ'צ'יק 05484-85412.

חבורת יום ד':

ב"שול" בבית צבי, באידיש, אחר מעריב, ע"י ר' ראובן שיף
(לאברכים בני שנה ראשונה)

שיעור בעבודת ד' ע"פ דרך רבינו הק':

יום א' בשעה 2:30 בצהריים בלשח"ק
ר' אליעזר חשין, בבית ר' יחיאל צוקר 05731-55472.

שיעור בעמוד היומי בליקו"מ:

מידי יום בשעה 4:00 אחה"צ ב"שול" באידיש
מפי הר"ר נחום דוב שפירא שליט"א.

"התחדשות"

חבורה חדשה כליל שיש בביהמ"ד "אור אברהם" באידיש

10 דקות לפני השקיעה "שיחת חברים"

(מיועד לאברכים בני חו"ל)

אחראי ר' מרדכי הברפלד חי' 057-3109410

כאשר קיבצנו כעמיר גורנה את שמות האברכים השייכים לחבורות והנלוים אליהם נדהמנו כשהמספר עבר את ה-130 אברכים.

אפשר בהחלט לפתוח עוד כמה חבורות אם תיענו לקריאתנו!

רק אתם החזיקו עצמכם יחד אז תהיו אנשים כשרים.

הבהרה ותזכורת: כי חסיד ברסלב' הולך לישון מיד אחרי מעריב, כדי לקיים רצון רבינו"ל לקום בחצות הלילה. אך מכיוון שדורינו דור יתום נהפכו יום ללילה ולילה כיום יאיר... לכן מנצלים את הזמן כדי להתחזק בדרכי רבינו"ל. ואתה, שזכית לא להתבלבל מהבלי העולם והנך זוכה להקדים עלות על יצועך אשרך! חזק ואמן! כי לא אליך דברינו...

פינת ההודעות

האיחוד זה עתה קורם עור וגידים, ומתעתד בעוה"ש"ת להרבות פעילויות רבות של אחדות, כגון 'שבת התאחדות' ועוד ועוד. נקוה שחפץ ד' בידינו יצליח. כל מי שיש לו רעיון \ הצעה \ עזרה, מתבקש לפנות להר"ר שמואל נחמן גודלבעסקי, או בטל' 0548485412

...

למערכת דרוש בדיחות קלדן מתנדב שיקדיש לטובת גליונו כחצי שעה לגליון.

ברכת מזל מזל מזל חמה ולבבית לחברינו היקרים:

ר' יחיאל
ווייצהנדלר

להולדת הבת

ר' נחמן
כהן

להולדת הבת

ר' משה פראנק

ר' משה אייזנבאך

ר' מאיר פוקס

לנשואיהם בשעט"מ.

ר' יעקב נתן
אנשין

להולדת הבן

ר' שמואל
מאיר חשין

להולדת הבן